

Ako sa belorítka s lastovičkou presťahovali z Čierneho kameňa k horárni

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Keď prababička Príroda pridelovala vtáčikom miesta, kde budú v dolinke Olinke žiť, belorítke Rite a takisto jej sesternici lastovičke Vidličiarke sa ušlo nehostinné zatišie Čierneho kameňa.

- Vy dve budete obývať spoločný domov na skalnej stene Čierneho kameňa, - prihovorila sa im vtedy prababička Príroda. - Pod skalnými prevismi si budete stavať svoje hniezda a ponad horské lúky budete chytať mušky a motýle pre svoje mláďatká.

- A to tam v tej pustatine budeme žiť len my dve a nikto iný? - neisto sa opýtala belorítka.

- Nebojte sa, nebudete tam osamotené, - odvetila jej prababička Príroda. *- Vedno s vami tam bude žiť aj murárik Šplháčik, vrchárka Hanblivka a sokol Ostropazúrik. No a tiež tam bude mať svoje sídlo aj váš kráľ orol.*

Hoci sa to belorítke a ani lastovičke veľmi nepáčilo, museli prababičku Prírodu počúvnuť. Život v nehostinnom prostredí skalných stien bol veľmi ťažký. Sivé mraky a hmla často prebývali v ich novom domove. Niekedy aj celé dni nevideli Slnka Zlatoviečko. V tých končinách nebolo ani jednej chvíle, kedy by si bol vietor niekde pod skalou oddýchol. Nikomu sa však dve krehké stvorenia nesťažovali. Celé stáročia vychovávali svoje potomstvo spoločne vedľa murárika a iných vtáčikov. Postupom času si zvykli na tvrdý život vysoko pod belasou oblohou.

Jedného dňa však pri chytaní mušiek zlietli dve sesternice hlboko do dolinky. Tam našli postavenú novú horáreň uja Jana, ktorej sa veľmi potešili.

- Pozri, aký pekný domček si tu postavil človek, - povedala belorítka Rita. *- Pod jeho strechou by boli naše hniezda rovnako dobre chránené pred dažďom ako pod skalným previsom na Čiernom kameni.*

- To máš veru pravdu, - súhlasila lastovička. *- Tu dolu v dolinke Olinke by nám bolo ľahšie žiť ako tam hore na Čiernom kameni. Ani vietor tu tak silno nefúka, ani mraky a hmla tu nespočívajú tak často ako na vrchoch.*

- Tu by nám bolo sveta žiť, - zvolala belorítka nadšene. *- Aj mušiek a motýľov je tu viac ako*

NA TÚRU S NATUROU

hore. Naše mláďatka by sme tu ľahšie vychovali ako tam, kde niet niekedy ani len jednej mušky. Vieš čo, poďme za prababičkou Prírodou a poprosme ju, či by sme sa mohli z Čierneho kameňa presťahovať k horárni, - navrhla lastovička.

Belorítka Rita - belorítka domová

Lastovička Vidličiarica - lastovička domová

A tak sa obe pobrali za prababičkou Prírodou. Tá si pozorne vypočula ich prosbu a po chvíľke premýšľania im povedala: - *Je to pre mňa ťažké rozhodovanie. Hore v nehostinnom brale Čierneho kameňa by potom ostal už len murárik, vrchárka, sokol a orol. Možno im tam bude bez vás smutno. Viete čo, ja s vašim presťahovaním k horárni uja Jana súhlasím, ale vaše presťahovanie musia odobriť aj oni.*

- *Ďakujeme ti, naša dobrá prababička Príroda!* - zvýskli natešené sesternice. - *Neboj sa, spýtame sa aj našich kamarátov na Čiernom kameni.*

Potom sa už ponáhľali na skalné bralo Čierneho kameňa. Najprv sa vybrali za orlom, ktorý im ako prvý musel dať povolenie opustiť svoj domov.

- *Neviem, neviem, či vás odtiaľto pustím.* - odvetil orol vážne na vyrieknutú prosbu.

- *Prosíme, prosíme, prosíme!* - volali nahlas belorítka i lastovička. - *Život v takomto drsnom prostredí nie je pre nás. Tam dolu nám bude lepšie.*

- *Ak sa teda tak veľmi chcete presťahovať dolu k horárni nedbám, ale nezabudnite, kde bol voľakedy váš pôvodný domov.* - povedal nakoniec orol.

NA TÚRU S NATUROU

- *Veľmi pekne ti ďakujeme*, - odvetili svorne belorítka Rita i lastovička Vidličiarica. - *Akože by sme mohli zabudnúť na náš niedajší domov. Každý deň sem zaletíme, aby sme vás pozdravili a porozprávali vám, ako sa máme tam dolu v dolinke Olinke.*

Potom sa odobrali rozlúčiť aj s murárikom Šplháčikom: - *Maj sa tu pekne, murárik, my už budeme bývať pri horárni uja Jana dolu v dolinke Olinke.*

- *Nech je vám tam dobre*, - zaželel im Šplháčik. - *Ja by som svoju rodnú skalú Čierneho kameňa nemohol nikdy opustiť. Mne je najlepšie tu, aj keď je tu ťažký život. Za tie roky čo tu žili moji predkovia a ja, už som si zvykol aj na fučanie vetra, aj na dážď a hmlu.*

Keď sa belorítka Rita a lastovička Vidličiarica odobrali od všetkých spoluobyvateľov Čierneho kameňa, zleteli dolu do dolinky Olinky k horárni uja Jana. Tam sa najskôr zoznámili so svojimi novými spoluobyvateľmi. Teraz sa ich susedmi stali vrabec Čimčík, pinka Ina a žltouchvost Kominárik. Museli im najskôr vyrozprávať, prečo sa rozhodli odsťahovať zo skalného brala Čierneho kameňa a nastáňovať sa k horárni. Až potom sa mohli pustiť do stavby svojich nových príbytkov.

A tak od tých čias, belorítka Rita i lastovička Vidličiarica žijú spokojne v dolinke Olinke pri horárni uja Jana. Keď však pri zháňaní potravy vyletia so svojimi mláďatkami až k Čiernemu kameňu, rozprávajú im o tom, aký ťažký život tu žili kedysi dávno. Vtedy boli ich susedmi iné vtáčiky, ktoré ostali Čiernemu kameňu verné navždy. Nevedeli by si ani len vo sne predstaviť spolunažívanie s človekom tak, ako to dokázali ich niekdajšie susedky.